

суспільного життя, якої б не зачепили питання адміністративно-правового регулювання. Її норми регулюють діяльність структур виконавчої влади, місцевого самоврядування, державних і недержавних підприємств, установ, організацій, їх вплив постійно відчувають на собі конкретні особи.

Нас оточує велика кількість правил, якими визначається поведінка у громадських місцях, закладах, транспорті тощо. Службові відносини між громадянином і органом держави, органом місцевого самоврядування, громадською організацією також будується в рамках адміністративно-правових приписів. Правила внутрішнього розпорядку, дорожнього руху, водовикористання, санітарно-гігієнічні, пожежної радіаційної безпеки, а також багато інших є сферою впливу адміністративних установлень.

Коваленко Є. В.,
студентка КМ-2Б курсу юридичного факультету
ННІЗДН НАВС

НАПРЯМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ОРГАНІЗАЦІЙ ТА ПРАВОВОГО СТАНОВИЩА ДЕРЖАВНИХ ОРГАНІВ, ЯКІ ЗДІЙСНЮЮТЬ ФІНАНСОВИЙ КОНТРОЛЬ В УКРАЇНІ

Актуальність теми дослідження визначається в тому, що у наш час саме державні органи здійснюють фінансовий контроль в Україні, що полягає у сучасній необхідності створення досконалої системи фінансового контролю в Україні для забезпечення фінансової дисципліни під час проведення реформування народного господарства, що може стати запорукою ефективності намічених реформ у державі.

Контроль за станом економіки, розвитком соціально-економічних процесів у суспільстві є важливою сферою діяльності державних органів. Особливе місце серед його складових займає державний фінансовий контроль. Високий рівень правопорушень у сфері фінансів в Україні зумовлює необхідність вирішення нових завдань щодо підвищення ефективності державного фінансового контролю.

Метою наукової роботи є напрямки вдосконалення організації та правового становища державних органів, які здійснюють фінансовий контроль в Україні та вплив цього явища на навколишній світ. Ця мета зумовила вирішення наступних завдань наукової роботи:

- уточнення змісту основних понять, категорій та видів фінансового контролю;
- класифікація підходів до визначень поняття об'єкта, предмета та змісту фінансового контролю;
- з'ясування сучасного стану функціонування органів фінансового контролю в Україні;
- організація та порядок взаємодії міліції, оперативних підрозділів з Рахунковою палатою та Державною контрольно-ревізійною службою України;
- пошук шляхів покращення ефективності роботи, підвищення авторитету органів, які здійснюють фінансовий контроль в цілому;
- аналіз найбільш суттєвих напрямків та стани вдосконалення організації та правового становища органів фінансового контролю в Україні.

Державні органи, які здійснюють фінансовий контроль в Україні та їх напрями і стани є не тільки надзвичайно цікавим об'єктом дослідження, а й торкається проблемних питань економічного життя суспільства.

Об'єктом дослідження є суспільні відносини, які виникають з приводу організації та вдосконалення державних органів щодо здійснення фінансового контролю в Україні.

Предметом є організаційно-правові засади здійснення фінансового контролю органами державної влади. На даний час важливе значення набуває проблема ефективності фінансового контролю. Контроль повинен бути завжди своєчасним, оперативним, якісним; форми і методи, які використовують контрольні органи, повинні мати різнобічний характер, який сприятиме отриманню під час контролю достатньої, точної інформації.

Наукова ідея роботи полягає в проведенні комплексного дослідження організації та правового становища державних органів, які здійснюють фінансовий контроль в Україні.

Практичне значення отриманих результатів зазначає те, що викладені в дослідженні положення, висновки та пропозиції можуть бути використані: в навчальному процесі при вивченні предмету «Фінансове право» в учбових закладах з поглибленим вивченням правознавства; як матеріал для самоосвіти учнів та вчителів.

Під час виконання дослідження було розглянуто тенденції суспільного розвитку, соціальні процеси, що відбуваються сьогодні в Україні й інших пострадянських країнах і обумовлюють необхідність глибокого теоретичного дослідження проблеми щодо напрямків вдосконалення та організації органів, які здійснюють фінансовий контроль в Україні задля розкриття їх сутності, висвітлення природи зародження та розвитку.

Розглянувши теоретико-правові аспекти та певні проблеми державних органів, що здійснюють фінансовий контроль в Україні, можна сформулювати наступні узагальнення, положення та висновки:

1. У наш час органи фінансового контролю діють по певному шляху, який передбачає собою зменшення кількості перевірок, підвищення їх якості, дієвості, проведення комплексних перевірок і саме це є основними напрямками підвищення ефективності. Вдосконалення фінансового контролю повинно йти по двох основних напрямках: вдосконалення законодавства про фінансовий контроль та створення організаційних умов ефективної дії фінансового контролю.

2. На сьогодні важливого значення набуває проблема ефективності фінансового контролю. Контроль повинен бути своєчасним, якісним та оперативним. Щодо форм та методів, які використовують контрольні органи, то вони повинні мати різнобічний характер, що, в свою чергу, сприятиме отриманню під час контролю достатньої та точної інформації.

3. Державний фінансовий контроль здійснюється органами законодавчої і виконавчої влади України. До системи органів державного фінансового контролю входять: Верховна Рада України, Міністерство фінансів, Рахункова палата, органи Державної контрольно-ревізійної служби, Державного казначейства, Державної податкової служби, Державної митної служби аудитори та аудиторські служби.

4. Кінцевим результатом проведених заходів для удосконалення фінансового контролю мають бути:

- удосконалення діяльності органів державного сектору;
- раціональне використання державних ресурсів;
- формування дієвої системи державного фінансового контролю.

Козелко В. А.,

студент 4 курсу Тернопільського відділення
ННІЗДН НАВС

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ЦЕНТРАЛЬНИХ ОРГАНІВ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ

Курс, узятий Україною, на побудову правової держави, поставив вимогу реформування інститутів виконавчої влади. Сучасний стан її функціонування характеризується тим, що рівень її організуючого впливу на суспільні процеси не відповідає потребам динамічного розвитку громадянського суспільства, формування соціально орієнтованої ринкової економіки. Недосконалість виконавчої влади суттєво знижує здатність держави ефективно регулювати суспільні відносини, перешкоджає реалізації прав та свобод людини і громадянина, послаблює режим законності.

Аналізували дане питання такі науковці: Авер'янов В. Б., Гладун З. Н., Коваленко А. Н., Колодій А. М., Кривенко Л. О., Крупчан О. Д., Михеєнко Р. О., Малиновський В. В. та інші вітчизняні науковці.

Відомо, що будь-яка держава для здійснення своїх завдань і реалізації управлінських функцій створює систему відповідних органів держави, державних підприємств і установ, серед яких тільки органи державної влади наділяються владними повноваженнями та відповідною компетенцією для здійснення управління в державі. Органи державної влади в своїй сукупності утворюють апарат держави, з діяльністю якого тісно пов'язана теорія поділу влад на законодавчу, виконавчу і судову. У нашій державі такий розподіл закріплений ст. 6 Конституції України.

Центральні органи виконавчої влади посідають особливе місце у системі суб'єктів адміністративного права.

По-перше, вони є основними функціонально-галузевими носіями виконавчої влади в державі, а статус центрального органу виконавчої влади закріплюється за ними в нормативному порядку [1, ст. 102].

По-друге, є найважливішою складовою органів публічної адміністрації і державного апарату в цілому (як відомо, державний апарат, крім органів публічної адміністрації, об'єднує управлінські структури законодавчої влади, органи правосуддя, прокуратури та інші державні органи).

В Україні функціонують два види центральних органів виконавчої влади — міністерства та інші центральні органи виконавчої влади. До останніх відносяться: служби, агентства, інспекції, інші центральні органи виконавчої влади, центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом, національні комісії.

Головним органом у забезпеченні впровадження державної політики у визначеній сфері діяльності є міністерство. Воно покликане формувати та